

РЕШЕНИЕ

№ 156

гр. София, 05.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 32 СЪСТАВ, в публично заседание на втори декември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: **МАРИЯ М. ЗАПРЯНОВА**

при участието на секретаря **КАМЕЛИЯ Й. ЙОТОВА КУПЕНОВА**
като разглежда докладваното от **МАРИЯ М. ЗАПРЯНОВА** Гражданско дело № 20221110137659 по описа за 2022 година

Ищецът *** **СОФИЯ ЕАД**, ЕИК ***, представляван от ***, с адрес ГР.СОФИЯ, УЛ.ЯСТРЕБЕЦ, №23Б, е предявил установителни иски по чл.422 ГПК, вр. чл.79, ал.1 ЗЗД, вр. чл.200 ЗЗД, вр. чл.153, ал.1 ЗЕ и по чл.422 ГПК, вр. чл.86 ЗЗД за сумите, за които е издадена заповед за изпълнение по чл.410 ГПК по ч.гр.д. №68617/21г. на СРС, 32 състав, а именно, като претендира от

1/ **Й. С. Н.** с ЕГН *****, гр. София, ж.к. Връбница 1, бл.505, вх.Б, ет.4, ап.35, сумата 94,27лв. – главница за доставка на топлинна енергия за периода м.5.2018г.-м.4.2020г., ведно със законната лихва от 30.11.2021г. до плащането.

2/ **М. Н. Н.** с ЕГН *****, гр. София, ж.к. Връбница 1, бл.505, вх.Б, ет.4, ап.35, сумите:

-273,70 лева, представляваща главница за доставка на топлинна енергия в периода 1.5.2018г. – 30.4.2020г., в топлоснабден имот, находящ се на адрес: гр. София, ж.к. Надежда-4, бл.460, вх.Б, ет.8, ап.73, ведно със законна лихва за период от 30.11.2021 г. до изплащане на вземането,

- 65,47 лева, представляваща мораторна лихва за период от 15.09.2019 г. до 11.10.2021г.,

-4,04 лева, представляваща главница за цена на извършена услуга за дялово разпределение за период от 01.10.2018 г. до 30.04.2020г., ведно със законна лихва за период от 30.11.2022 г. до изплащане на вземането,

- 0,96 лева, представляваща мораторна лихва за период от 01.12.2018г. до 11.11.2021 г.

С Определение № 25911/04.10.2022 г., постановено по настоящото дело, **производството е прекратено по отношение на ответницата Й. С. Н. с ЕГН ******* поради липса на правен интерес на ищеца за водене на делото предвид извънсъдебното погасяване на

задълженията на ответницата към ищеца и липсата на правен спор между страните относно задълженията. В законоустановения срок определението не е обжалвано, поради което е влязло в сила.

В срока по чл.131 ответникът М. Н. е подал отговор на исковата молба, с който оспорва исковете. Моли да не се назначават експертизи, тъй като не оспорва доставката и стойността на топлинната енергия. Възразява, че дялът му в съсобствеността е 3/24. Прави възразение за погасителна давност, оспорва сумите за дялово разпределение, възразява относно вземанията за обезщетение за забава, като сочи, че клаузите по чл.33, ал.1, ал.2, ал.3 от ОУ са нищожни, сочи, че исковете за дялово разпределение и обезщетение за забава са недопустими и неоснователни.

В допълнително становище, депозирано преди първото по делото съдебно заседание ответникът оспорва, че е титуляр на партида на топлоснабден имот за процесния недвижим имот, за което твърдение представя доказателства – писмо от „*** София“ ЕАД с рег. индекс Г-3036 и Г-3037/31.03.2021 г., с което ищцовото дружество посочва, че ответникът не е титуляр на партида, отнасяща се за процесния недвижим имот на адрес: гр. София, ж.к. „Надежда-4“, бл. 460, вх.Б, ап. 73.

В доказателствена тежест на ищеца е да докаже съществуване на валидно облигационно отношение между страните при общи условия, по силата на което „*** София“ ЕАД доставя топлинна енергия в топлоснабдения имот в процесния период – ответникът е бил собственик или носител на вещно право на ползване на топлоснабдения имот в процесния период; стойност на доставеното количество топлинна енергия в имота в процесния период, настъпване на изискуемост на главниците и размер на обезщетението за забава, квотата в съсобствеността на ответника М. Н..

Между страните са безспорни фактите, че в исковия период в имота е доставена топлинна енергия на посочената в исковата молба стойност, че имотът е бил собствен на *** починала на 1.1.2008г., наследена от 3 братя – ***. и 2 племенници /наследници на четвъртия брат Никола Н./ - Елеонора Н. и ответникът М. Н..

По делото са приети писмени доказателства за установяване на облигационната връзка между страните, както и за установяване на фактите, че сградата е топлоснабдена и дяловото разпределение се извършва от „Техем сървисиз“ ЕООД. Прието е заключение към съдебно-счетоводна експертиза за доказване размера на дължимите от ответника суми. Съдът кредитира писмените доказателства и заключението към експертизата, тъй като не се установяват противоречия нито между тях, нито с други доказателства, представени по делото.

Относно наличието на облигационно отношение: По делото се установява, че собственик на топлоснабдения имот до смъртта си е била ***, съгласно Нотариален акт № 143, том I, дело 193 от 1980 г., Първи софийски нотариус. Видно от прието като доказателство по делото Удостоверение за наследници, издадено от СО, район Люлин собственика на имота *** е починала 01.01.2008 г., като при смъртта си е оставила като наследници своите братя ***,

както и племенници (деца на починалия преди нея брат на наследодателя Никола Н. – починал на 20.11.2006г.) – М. Н. Н. и Елеонора Н. Н.. Племенниците на *** наследяват имуществото на наследодателя основание чл. 10, ал. 2 ЗН – по право на заместване, доколкото са деца на четвъртия брат Никола Н., поради което те наследяват по коляно (чл. 10, ал. 3 ЗН). Поради това на основание чл.8, ал.1, вр. с чл.10. ал. 2 и 3 ЗН наследственият дял на ответника М. Н. е 1/8 ид.ч. от наследственото имущество на ***, в това число и от процесния топлоснабден недвижим имот, който се включва в наследствената маса. По делото, видно от представен като доказателство нотариален акт № 13, том I, рег.№ 889, дело № 8/2021 г.по описа на нот. ***, рег.№ 034 в НК се установява, че ответникът М. Н. Н. е дарил на 06.04.2021 г. собствения си недвижим имот на чичо си Георги Михайлов Македонски. Доколкото според действащото право наследството се придобива с приемането му от наследника от датата на откриване на наследство (чл.48 ЗН), т.е. от датата на смъртта на наследодателя (чл. 1 ЗН), то следва да се приеме за установено, че ответникът М. Н. Н. е бил собственик на 1/8 ид.ч. от процесния топлоснабден недвижим имот за периода 01.01.2008г. – 06.04.2021г. Съгласно чл. 153, ал. 1 ЗЕ (обн. ДВ бр. 107/09.12.2003г.), всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда - етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение, са потребители на топлинна енергия. Според чл. 150, ал. 1 ЗЕ, продажбата на топлинна енергия от топлопреносното предприятие на потребители на топлинна енергия за битови нужди се осъществява при публично известни общи условия, предложени от топлопреносното предприятие и одобрени от ДКЕВР, а съгласно изричната разпоредба на ал. 2 на същия член, Общите условия влизат в сила 30 дни след първото им публикуване, без да е необходимо изрично писмено приемане от потребителите.

След като ответникът е бил собственик на имота до прехвърлянето му, съгласно цитираната разпоредба на чл.153, ал.1 ЗЕ, той се явява потребител на топлинна енергия и дължи заплащането ѝ за периода, в който е бил собственик – 01.01.2008г. – 06.04.2021г.

По делото не се установява противното от представените като доказателство от ответника писмо от „*** София“ ЕАД с рег. индекс Г-3036 и Г-3037/31.03.2021 г. (л. 131-132), с което ищцовото дружество посочва, че ответникът не е титуляр на партида, отнасяща се за процесния недвижим имот на адрес: гр. София, ж.к. „Надежда-4“, бл. 460, вх.Б, ап. 73. Съгласно разпоредбата на чл. 153, ал. 1 ЗЕ, страна по договора за продажба на топлинна енергия за битови нужди при публично известни общи условия са собствениците и титулярите на ограниченото вещно право на ползване. В мотивите на ТР № 2/2017 г. от 17.05.2018 г., постановено по тълк. дело № 2/2017 г. на ОСГК на ВКС е посочено, че предоставяйки съгласието си за топлофициране на сградата, собствениците и титулярите на ограниченото вещно право на ползване са подразбираните клиенти на топлинна енергия за битови нужди, към които са адресирани одобрения от КЕВР публично оповестени общи условия на топлопреносното предприятие. За валидността на правоотношението не е необходима писмена форма, като приемането на ОУ от абоната става по силата на закона, след изтичане на срока за възражения и/или отправено искане към ищеца за уговаряне на

индивидуални условия. Посочената разпоредба урежда кой е страна по облигационното отношение с топлопреносното предприятие, като меродавно е единствено притежанието на вещно право върху имота – собственост или вещно право на ползване, доколкото няма сключен изричен договор по чл. 149б, ал. 1 или чл. 150 ЗЕ с трето лице, което се явява ползвател на облигационно основание на топлофицирания недвижим имот. В посоченото тълкувателното решение се посочва, че клиенти на топлинна енергия могат да бъдат различни от лицата по чл. 153 ЗЕ, при условие че ползват топлоснабдения имот за собствени битови нужди и са сключили индивидуален писмен договор с топлопреносното предприятие за доставка на топлинна енергия за битови нужди при публично известно общи условия. В този случай лицето, ползващо имота и сключило договора придобива качеството „битов клиент“ и в качеството си на страна по договора дължи цената на доставената от топлопреносното предприятие топлинна енергия. Видно от представеният като доказателство документ ищцовото дружество посочва, че ответникът М. Н. не фигурира като титуляр по партида в информационните системи на дружеството, но това не означава, че ищецът извънсъдебно признава, че ответникът не е клиент на топлинна енергия за топлоснабдения имот, а единствено, че последният не е страна по индивидуален договор с ищцовото дружество. Както вече беше посочено, титулярът на вещно право на ползване или собственикът, какъвто се явява ответникът през процесния период, са клиенти на топлинна енергия за топлоснабдения имот, дори и да не са сключили индивидуален договор с „*** София“ ЕАД и да не са подали заявление за откриване на партида. Аргумент за това съдът черпи не само от общите принципи на облигационното отношение и от посочените разпоредби на ЗЕ, но и от уредбата в Общите условия, одобрени с Решение № ОУ-1 от 27.06.2016 г. на КЕВР, в сила от 11.07.2016 г., при които действа договорът и съгласно които договорът възниква в лицето на всички съсобственици/вещни ползватели, освен ако някой от тях не заяви изрична воля да е единствена страна по договора. За да докаже, че не е ползвател на топлинна енергия и съответно – не дължи претендираните суми, ответникът следваше да представи доказателства, че друго лице е сключило индивидуален договор с ищцовото дружество, с който се е задължил да заплаща задълженията за доставена топлинна енергия за целия недвижим имот, но по делото такива доказателства не са представени.

Относно дължимите суми: Съгласно чл.42 от Наредба №16-334/6.4.2007г. за топлоснабдяването (отм. – ДВ. бр.25 от 20.03.2020г.) топлинната енергия се заплаща в сроковете, посочени в писмените договори за продажба или в публичните общи условия за продажба на топлинна енергия, по цени съгласно наредбата по чл. 36, ал. 3 ЗЕ. Съгласно чл.36 ОУ клиентите заплащат цена за услугата дялово разпределение, извършвана от избран от клиентите търговец, а редът и начина за заплащане на услугата се определя от Продавача, съгласувано с търговците, извършващи услугата дялово разпределение и се обявява по подходящ начин на клиентите. Видно от представените документи дялови разпределения за процесния период са извършени от „Техем сървисиз“ ЕООД, поради което се дължи нейното заплащане на ищеца, съобразно общите условия. Правоотношението по доставка на топлинна енергия между страните в процесния период се урежда чрез договор, сключен при общи условия, одобрени от ДКЕВР. По отношение на исковия период са приложими ОУ,

действащи от 27.06.2016 г., съгласно чл. 33, ал. 1 от които купувачът изпада в забава в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят месечните дължими суми. Видно от таблица №1 от ССчЕ ищецът е издавал редовно фактури за месечните задължения за целия исков период за топлинна енергия и за дялово разпределение, а след отчитане на отоплителния сезон, ищецът е сторнирал месечните прогнозни сметки с кредитни известия и е издал общи фактури. Съгласно данните на съдебно-счетоводната експертиза, за процесния период 1.05.2018 г. – 30.4.2020 г., след приспадане на сумите по изравнителни сметки, стойността на реално доставяната до процесния недвижим имот топлинна енергия е 2189,63 лв., а главницата за дялово разпределение е 32,33 лв. По отношенията на задълженията, станали изискуеми при действие на ОУ от 27.06.2016 г. не е необходима покана, за да бъде поставен длъжникът в забава, тъй като длъжниците изпадат в забава с изтичането на предвидения срок, съгласно чл.84, ал.1 ЗЗД.

Следва да се посочи, че в чл.32 ОУ от 27.06.2016 г. са посочени срокове за заплащане на задълженията само за топлинна енергия, но не и за дялово разпределение. По делото се установява, че фактурите за заплащане на сумите за дялово разпределение се издават отделно от тези за заплащане на топлинна енергия и не се установява да са включени в общата фактура. Предвид липсата на предвидени в ОУ срокове за плащане на фактурите за дялово разпределение и липсата на покана за плащането им, съдът намира, че ответникът не е поставен в забава относно плащането на главниците за дялово разпределение, поради което и не дължи суми за обезщетение за забава.

Съгласно заключение на ССчЕ обезщетението за забава върху главницата за дялово разпределение за периода от 15.09.2019г. до 11.11.2021г. е в размер на 477,01лв.

Относно възражението за давност: вземанията на ищеца се погасяват по давност с изтичане на 3-годишен срок, който е прекъснат с подаване на заявлението по чл.410 ГПК на 30.11.2021г. Погасеният по давност период е 01.05.2018г.-30.09.2018г., а непогасеният по давност период е 01.10.2018г.-30.4.2020г. съгласно заключението на ССчЕ, която съдът кредитира като обективна и обоснована, задълженията за доставена топлинна енергия за периода 1.10.2018г.-30.4.2020г. е 1998,78 лв., а лихвата за периода на забавата 15.09.2019г.-11.11.2021г. е 477,01 лв. Главницата за дялово разпределение за периода е 32,33 лв., а както се посочи върху тази сума не се дължи обезщетение за забава, тъй като ищецът не е установил, че е поставил ответника в забава относно тези задължения.

Тъй като ответникът през процесния период е бил собственик на 1/8 ид.ч. от топлоснабдения недвижим имот, за който се дължи стойността на доставената топлинна енергия, следва да дължи и 1/8 от задълженията. Поради това съдът намира исковите за основателни до размера от 249,85 лева – главница за доставка на топлинна енергия; 59,76 лева, представляваща мораторна лихва за период от 15.09.2019 г. до 11.11.2021г. и 4,04 лева, представляваща главница за цена на извършена услуга за дялово разпределение за период от 01.10.2018 г. до 30.04.2020г., като за горницата над уважената част предявените искове следва да бъдат отхвърлени като неоснователни, както и изцяло – в частта относно лихва върху такса за дялово разпределение.

По разноските: при този изход на спора разноски се дължат на ищеца, съобразно уважената част от иска, както и на ответника – съразмерно с отхвърлената част от иска. Делото е заведено срещу двама ответници, като с Определение № 25911/04.10.2022 г. делото е прекратено по отношение на единия ответник – Й. Н. като недопустимо и продължава срещу другия ответник. Ищецът е направил разноски в размер на 6,89 лв. – държавна такса в заповедно (в частта срещу М. Н.); 75,00 лв – държавна такса в исковото производство; 250лв. – депозит за вещо лица по ССЧЕ. Съдът намира, че следва да присъди юрисконсултско възнаграждение на основание чл. 78, ал. 8 във вр. с ал. 1 ГПК в размер на 6,26 лв. – за заповедно производство (в частта срещу М. Н.) и 50,00 лв. – в исковото производство. Съдът намира, че претендираните разноски за държавна такса и юрисконсултско възнаграждение в исковото, са направени за производството срещу двамата ответници, но тъй като делото е прекратено срещу единият ответник, ищецът има право на разноски само срещу ответника, по отношение на когото делото не е прекратено (М. Н.), тоест посочените разноски следва да се намалят наполовина. Следователно ищецът е доказал разноски в общ размер на 13,15 лв. – за заповедното производство и 312,50 лв. – за исковото производство. На ищеца следва да се присъди сумата 11,98 лв. – разноски в заповедното производство и 284,78 лв. – разноски в исковото производство, съразмерно с уважената част от исковете.

Разноски на ответника се дължат, съобразно отхвърлената част от иска. Ответникът доказва разноски в размер на 100 лв. – адвокатско възнаграждение в исковото производство. Съдът намира, че не следва да се уважава претенцията на ответника за присъждане на разноски за заповедното производство в размер 100 лв. , макар че заплащането на възнаграждението е доказано с надлежни документи (договор за правна помощ и съдействие от 25.5.2022 г.). Съгласно чл.7, ал.7 от ЗАдв. адвокатско възнаграждение в размер на 1/2 от възнаграждението в исковото производство се дължи в производства за издаване на заповед за изпълнение, а не и при защита срещу вече издадена заповед за изпълнение, т.е. дължи се адвокатско възнаграждение само на процесуалния представител на заявителя, не и на процесуалния представител на длъжника в заповедното производство. Доколкото защитата срещу издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК е изчерпана само в подаването на възражение по образец срещу заповедта за изпълнение, не е оправдано заплащане и съответно – присъждане на адвокатско възнаграждение на представителя на длъжника в това производство в претендираните размери. Законът изрично освобождава длъжника от задължението да мотивира възражението си, поради което и доколкото защитата му в исковото производство по реда на чл.422 ГПК би била напълно аналогична, няма основание да бъде възмездяван двукратно за едно и също нещо. Възражението по чл.415 ГПК не се постановява в самостоятелно състезателно производство, а е само предпоставка за предявяване на материалното право на кредитора по исков път, в което исково производство длъжникът следва да изчерпи възраженията си за неоснователност на иска. Освобождавайки длъжника от задължение за мотивиране, законодателят се дезинтересира от основателността на възражението. То е само формална предпоставка, без самостоятелни правни последици, поради което и изходът на спора за материалното право на кредитора не предпоставя

материална незаконосъобразност на възражението по чл.414 ГПК. Следователно с възражението по чл. 414 ГПК не се извършва същинска защита срещу заявеното от молителя материално право, поради което и сторените разноси по повод извършване на посоченото процесуално действие на длъжника в заповедното не следва да бъдат съизмервани със заявления за защита от молителя материален интерес. В този смисъл е трайната съдебна практика на ВКС, изразена в Определение №45/23.01.2019 по дело №3074/2018 на ВКС, ТК, I т.о., Определение №102/14.03.2022 по дело №2481/2021 на ВКС, ТК, I т.о., Определение №153/24.03.2017 по дело №601/2017 на ВКС, I т.о. Според практиката на ВКС в случая приложение следва да намери разпоредбата на §1 от ДР на Наредба №1/2004 г., а именно – че за непредвидените в Наредбата случаи възнаграждението се определя по аналогия, в случая – по аналогия на чл.6, т.5, предл. последно от Наредбата – а именно – подаването на „други молби“, като възнаграждението се определи в размер на 50 лв. (в този смисъл Определение №153/24.03.2017 по дело №601/2017 на ВКС, I т.о.). Поради това съдът намира, че ответникът е доказал разноси в размер на 100 лв. – за исковото производство и 50 лв. – в заповедното производство. На ответника следва да се присъди сумата 4,44 лв. – разноси в заповедното производство и 8,87 лв. – разноси в исковото производство, съразмерно с отхвърлената част от исковите.

Воден от горното, Софийски районен съд

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО, че **М. Н. Н.**, с ЕГН *****, гр. София, ж.к. Връбница 1, бл.505, вх.Б, ет.4, ап.35, дължи на ищеца „*** **София**” ЕАД с ЕИК ***, със седалище и адрес на управление гр. София, ул. „Ястребец“ №23Б сумите, за които е издадена заповед за изпълнение по чл.410 ГПК по ч.гр.д. №68617/2021г. на СРС, 32 състав:

- **249,85 лева** – главница на доставена от дружеството топлинна енергия за периода от 1.5.2018г. – 30.4.2020г., в топлоснабден имот, находящ се на адрес: гр. София, ж.к. Надежда-4, бл.460, вх.Б, ет.8, ап.73, ведно със законна лихва за период от 30.11.2021 г. до изплащане на вземането; като **ОТХВЪРЛЯ** иска за сумата над 249,85 лева до предявения размер от 273,70 лева.

- **59,76 лева** – мораторна лихва за периода от 15.09.2019 г. до 11.11.2021г.; като **ОТХВЪРЛЯ** иска за сумата над 59,76 лева до предявения размер от 65,47 лева.

- **4,04 лева** – главница за цена на извършена услуга за дялово разпределение за период от 01.10.2018 г. до 30.04.2020г., ведно със законна лихва за период от 30.11.2022 г. до изплащане на вземането.

ОТХВЪРЛЯ иска, предявен от „*** **София**” ЕАД с ЕИК ***, със седалище и адрес на управление гр. София, ул. „Ястребец“ №23Б срещу **М. Н. Н.**, с ЕГН *****, гр. София, ж.к. Връбница 1, бл.505, вх.Б, ет.4, ап.35 за сумата **0,96 лева**, представляваща мораторна лихва върху таксата за дялово разпределение за период от 01.12.2018г. до 11.11.2021 г.

ОСЪЖДА М. Н. Н., с ЕГН *****, гр. София, ж.к. Връбница 1, бл.505, вх.Б, ет.4, ап.35, да заплати на ищеца „*** **София**” ЕАД с ЕИК ***, със седалище и адрес на управление гр. София, ул. „Ястребец“ №23Б сумите от **11,98 лева** – разноски в заповедното производство и **284,78 лева** – разноски в исковото производство, на основание чл.78, ал.1 ГПК.

ОСЪЖДА „* София” ЕАД** с ЕИК ***, със седалище и адрес на управление гр. София, ул. „Ястребец“ №23Б, да заплати на ответника **М. Н. Н.**, с ЕГН *****, гр. София, ж.к. Връбница 1, бл.505, вх.Б, ет.4, ап.35 сумите от **4,44 лв.** – разноски в заповедното производство и **8,87 лв.** – разноски в исковото производство, на основание чл.78, ал.3 ГПК.

Решението е постановено при участието на подпомагаша страна на ищеца - „Техем сървисиз” ЕООД.

Решението подлежи на обжалване в двуседмичен срок от връчването му на страните с въззивна жалба пред Софийски градски съд.

Съдия при Софийски районен съд: _____